

**ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΟΡΡΕ**

Όταν το σκουπίδι ονειρεύεται
γίνεται **ΛΟΥΛΟΥΔΙ**

Περιμένοντας το πούλμαν να έρθει....

Είναι μέρες τώρα που κοιτάμε και ξανακοιτάμε το ημερολόγιο, μετράμε υπολογίζουμε για να φτάσουμε στον αριθμό 17, (ΠΕΜΠΤΗ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 2022), που όλοι ξέρουμε πως θα είναι μια διαφορετική μέρα για το σχολείο. Γιατί θα μπούμε σε κάτι πούλμαν που θα μας πάνε εκδρομή...

Και να! Η μέρα που ΟΛΟΙ περιμέναμε έφτασε...με τα μπουφάν μας, τις τσάντες μας, το ζευγαράκι μας από το χέρι και τη φαντασία μας να τριγυρνά σε περίεργα μέρη, περιμένουμε στη παρεούλα τη στιγμή που η κυρία θα πεί ελάτε, το πούλμαν ήρθε να μας πάει στο ΜΟΥΣΕΙΟ....! ➡

Φτάνοντας στο Μουσείο...

Επιτέλους φτάσαμε...κατεβαίνουμε από το πούλμαν, το ζευγαράκι μας από το χέρι και περπατάμε. Ο δρόμος λίγο ανηφορικός. Μέσα από τη τεράστια σιδερένια πόρτα, μπορούμε να διακρίνουμε ένα τεράστιο προαύλιο στρωμένο με άσπρες πλάκες και δεξιά και αριστερά στέκονται κάτι ψηλά μεταλλικά γλυπτά, με περίεργες μορφές. Αυτό είναι το Μουσείο...ανυπομονούμε να δούμε τι υπάρχει μέσα...

Όμως, Όχι! Παίρνουμε οδηγίες να μπούμε από τη μεγάλη ξύλινη πόρτα στα αριστερά μας και από εκεί στον/στους κήπους του Μουσείου...Γιατί άραγε;; Μα...είναι η ώρα του δεκατιανού....Μμμμ..τι ωραία!! Σήμερα μάλλον θα κάνουμε πικ-νικ...

Στον κήπο του Μουσείου!!

Χωρίς να αφήσουμε το ζευγαράκι μας περπατάμε στο στενό πέτρινο διάδρομο ανάμεσα σε φυτά και ψηλά δέντρα για να φτάσουμε στο χώρο έκπληξη για μας στο χώρο που θα φάμε το πρωινό μας...

Μμμ..τι όμορφα που είναι εδώ...!!

Τα παιδιά δεν μπορούν να κρύψουν τον ενθουσιασμό τους. Ο καιρός είναι σύμμαχός μας σήμερα. Ένας τεράστιος λαμπρός ήλιος μας ζεσταίνει όλο και περισσότερο καθώς περνάει η ώρα, κάτω όμορφες πέτρινες πλάκες...στη μέση του κήπου ένα τεράστιο πεύκο, περιτριγυρισμένο από ένα αρκετά ψηλό πέτρινο τοιχάκι, όπου θα φιλοξενήσει τις τσάντες μας για όση ώρα θα είμαστε στο Μουσείο....ολόγυρα μεγάλες όμορφες πέτρινες γλάστρες μας κυκλώνουν και σπαρμένα σε όλο το χώρο κάτασπρα στρογγυλά τραπεζάκια με καρέκλες. Εδώ παιδιά θα φάμε. Ασπλώστε πετσέτες...Ξεκινάμε...Ποιος το φανταζόταν ότι σήμερα θα κάναμε πικ-νικ..τι όμορφα...

Πριν ξεκινήσουμε την ξενάγηση πηγαίνοντας να αφήσουμε στο 'πέτρινο γύρο του πεύκου τη τσάντα μας σταματήσαμε απροσδόκητα καθώς μία τεράστια σειρά από κάμπιες περπατούσε από το πεύκο και κατευθυνόταν σε ένα άλλο πέτρινο παρτέρι...Ωχ!! Ελπίζω να μη πάτησα κάποια κάμπια...

Η κ. Μελίνα, η ξεναγός μας μας ζήτησε να προσέξουμε...

Αφού πήραμε δυνάμεις ώρα για ξενάγηση...

Η κυρία που έχει αναλάβει να μας οδηγήσει στους θησαυρούς του μουσείου, μας είπε πως πριν πάμε να δούμε την Πινακοθήκη του Μουσείου, θα μας οδηγήσει **στο παλιό σπίτι, το σπίτι που έμενε ο κ. Βορρέ**, αυτός που έφτιαξε τον χώρο που είμαστε και που μέσα σε αυτό το Σπίτι, θα δούμε πως ζούσαν οι άνθρωποι δύο αιώνες πιο πριν...δεν μπορούμε να καταλάβουμε...αφού όλα είναι καινούργια για εμάς...

Στο δρόμο για το παλιό Σπίτι θαυμάσαμε τα πολλά πέτρινα τραπέζια γλάστρες..., ένα μαρμάρινο άγαλμα, φτάσαμε στο παλιό πατητήρι...εδώ πατούσαν τα σταφύλια και έφτιαχναν μα τι άλλο ένα υπέροχο κρασί...

Και αυτό εδώ με τι
μοιάζει...ένα τεράστιο δοχείο
γερμένο στο πλάι του στενού
δρόμου, πυθάρι, μας το είπε
η κυρία. Εδώ μπορούσαν να
αποθηκεύσουν διάφορα
χρήσιμα 'προϊόντα που τα
χρειάζονταν για την επιβίωσή
τους...για να ζήσουν
δηλαδή...

Σταθήκαμε πάλι στο τρενάκι
μπροστά από μία άλλη
ξύλινη πόρτα ανάμεσα σε
φυτά περιμένοντας να
μούμε στο παράξενο παλιό
Σπίτι...η περιέργειά μας
τεράστια που φτάνει ψηλά
μέχρι τον ουρανό...

Εδώ έζησε ο κ. Βορρέ

Επιτέλους μπήκαμε σε αυτό το παράξενο Σπίτι...Η κυρία που μας μιλούσε και μας εξηγούσε μας είπε να κοιτάξουμε ψηλά στο ταβάνι...οι τεράστιοι πέτρινοι τοίχοι στέκονταν εκεί και προσπαθούσαν να μας πουν την ιστορία τους...εκεί μέσα ζούσαν τα ζώα της οικογένειας Βορρέ, που δούλευαν μαζί με τους ανθρώπους στα κτήματα και το βράδυ έμπαιναν εκεί για να κοιμηθούν. Με τα χνώτα τους ζέσταιναν και τους ανθρώπους που κατοικούσαν στο σπίτι.

Στα παλιά τα χρόνια δεν είχαν καλοριφέρ, όπως τώρα εμείς, μόνο τζάκια. Ναι, είδαμε ένα μεγάλο τζάκι με μία τεράστια καμινάδα...Επίσης μάθαμε ότι στο σπίτι δεν έμενε μόνο η οικογένεια Βορρέ, αλλά και όλες οι οικογένειες των εργατών που δούλευαν για τον κ. Βορρέ....

Να ένα ακόμα δωμάτιο. Κάθε οικογένεια είχε το δικό της δωμάτιο με το καθιστικό, την κουζίνα και την κρεβατοκάμαρα. Μας έκαναν εντύπωση τα μεγάλα ξύλινα τραπέζια, με τους ξύλινους πάγκους και τις ψηλές καρέκλες, τα όμορφα αλλά παράξενα κηροπήγια...

Στο μεγάλο καθιστικό...

Πήραμε οδηγίες να κάτσουμε πάνω στα χειροποίητα χαλιά που υπήρχαν πάνω στο πάτωμα ή στα σκαλάκια που υπήρχαν κατεβαίνοντας ένα επίπεδο...η κυρία Μελίνα (η ξεναγός μας), μας ζήτησε να παρατηρήσουμε τους τοίχους και να της πούμε τι βλέπουμε. Στα δεξιά μας στον τεράστιο πίνακα, απεικονιζόταν μία ναυμαχία από την εποχή της επανάστασης των Ελλήνων ενάντια στους Τούρκους.

Μετά μας έδειξε κάτι παλιά ξύλινα εργαλεία που υπήρχαν μέσα σε ένα πήλινο πιθάρι, ένα παλιό σίδερο που γέμιζε κάρβουνα για να σιδερώσουν τα ρούχα τους και τόσα άλλα...από το παράθυρο μπροστά μας ο ήλιος μας ζέσταινε και μας φώτιζε...

Η ιστορία του σπιτιού πάνω στους τοίχους

Οι τοίχοι γεμάτοι από πιάτα που ήταν ζωγραφισμένα με διάφορα σχέδια και σε διάφορα χρώματα. Όλα ήταν πρωτόγνωρα και δεν χορταίναμε να βλέπουμε αυτήν την άλλη εποχή στην οποία είχαμε μπει ξαφνικά από τη μεγάλη ξύλινη πόρτα...

Και άλλο τεράστιο πιθάρι βαμένο άσπρο, και δίπλα ένα μεταλλικό κηροπήγιο, στο τοίχο εργαλεία του σπιτιού....μέσα στο τοίχο υπάρχει και άλλο κηροπήγιο...

Ο μεγάλος πίνακας πάνω από τον καναπέ με τα υφαντά μαξιλάρια και το ριχτάρι μας τράβηξε τη προσοχή. Η κυρία μας θύμισε ότι δείχνει τον Παλαιών Πατρών Γερμανό στην Αγία Λαύρα που ορκίζει τους πολέμαρχους ήρωες της επανάστασης στο ιερό λάβαρο της επανάστασης. Σε λίγο θα αρχίσει η επανάσταση εναντίον των Τούρκων....σαν πόλεμος ακούγεται αυτό...

Η μία έκπληξη διαδέχεται την άλλη, ναι αυτό είναι ένα μικρό ξύλινο τραπεζάκι με γιάλινη επιφάνεια που όμως είναι ζωγραφισμένη..και πάλι ήρωες από την επανάσταση...μήπως είναι κλέφτες και αρματωλοί;;

Πηγαίνοντας προς την Πινακοθήκη του Μουσείου διασχίσαμε ένα στενό δωμάτιο/διάδρομο με ένα ξύλινο παράθυρο που άνοιγε διάπλατα και φώτιζε το χώρο. Μέσα από εκεί μπορούσαμε να δούμε πάλι τα ψηλά πανύψηλα δέντρα που βρίσκονταν στους κήπους που διασχίσαμε λίγο πριν...πόσο όμορφα μας έκανε να νοιώσουμε αυτό το άνοιγμα στη φύση...τι όμορφα πράγματα έβλεπαν αυτοί που έμειναν τότε σε αυτό το σπίτι κάθε πρωί που άνοιγαν το παράθυρό αυτό; Σκέφτηκα....

